

แสง ธรรมสว่างล้ำ	แสงไหน
แสง ส่องออกไปไกล	ใหญ่กว้าง
แสง ส่องภาพภูมิไต่	เห็นหมด
แสง นี่แหละจักล้าง	มืดพันมนตร์มาร

ตะวันธรรม

มหาทุดตะ

วันอาทิตย์ที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ตั้งใจหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันนะ หลับตาเบา ๆ พอสบาย ๆ ทำใจให้เบิกบาน แหม่มขึ้น ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส แล้วก็หยุดใจไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ

แล้วก็ตรีนึกถึงดวงใส หยุดอยู่ในกลางดวงใส ๆ หรือ ตรีนึกถึงพระแก้วใส ๆ หยุดอยู่ในกลางพระแก้วใส ๆ อย่างใดอย่างหนึ่งนะ พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่ง ด้วยบริกรรมภาวนา สัมมา อะระหัง อย่างสบาย ๆ

ทำให้ใจให้เบิกบาน แ่มชื่น แล้วก็อย่าไปสนใจอากาศจะ
อบอ้าวอย่างไร ที่นั่งจะไม่นุ่มก็อย่าไปสนใจ

เราจะต้องฝึกหยุดใจให้ได้ในทุกสภาวะอากาศ ทุกสถานที่
เพราะการหยุดใจนำมาซึ่งความบริสุทธิ์ผ่องใสของใจทำให้เรา
เข้าถึงความสุขที่แท้จริง และเป็นทางมาแห่งบุญของเราด้วย
บุญที่เกิดจากการหยุดใจนี้จะไปถึงคุณทุก ๆ บุญที่เราทำผ่านมา
ให้มาบังเกิดขึ้นภายในตัวเรา บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและ
ความสำเร็จในชีวิตของเราในทุก ๆ ระดับ มีบุญมากอุปสรรคก็
น้อย มีบุญน้อยอุปสรรคก็มาก ทุกอย่างขึ้นอยู่กับบุญและบาป
เท่านั้น จับหลักตรงนี้เอาไว้ให้ได้

ตอนนี้เราก็ประคองใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงดวงธรรมภายใน
ให้ได้ ถ้ายังเข้าไม่ถึง ชีวิตยังไม่สมบูรณ์ ยังไม่ปลอดภัยอย่าง
แท้จริง เราจะต้องมีหลักยึดของใจไว้ตลอดเวลา **ภายนอก**
เคลื่อนไหว ภายในหยุดนิ่ง ข้างนอกแม้เคลื่อนไหวอย่างไร
ก็ตาม ข้างในต้องหยุดนิ่ง กิจกรรมในโลกมนุษย์ส่วนใหญ่มักจะ
เคลื่อนไหว แต่ใจเราก็ออย่าให้ไหวตาม อย่างนี้ชีวิตจึงจะสมบูรณ์
ความทุกข์จะได้ไม่ครอบงำใจเรา แม้ทุกข์มากเราก็จะทุกข์น้อย
กว่าคนอื่นเขา ทุกข์น้อยก็จะมีทุกข์

การปฏิบัติธรรม จะต้องทำให้ได้ทุกวัน อย่าได้ขาดเลย
แม้แต่เพียงวันเดียว ไม่ว่าเราจะเจ็บป่วยไข้ เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า
ก็ตาม อย่าให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติธรรม

การปฏิบัติธรรม คือ กรณียกิจ กิจที่ควรกระทำ หรือต้องทำ เป็นงานที่แท้จริงของชีวิตที่เราเกิด มาเป็นมนุษย์ นอกนั้นเป็นงานรองลงมา ถ้าเรา มัวแต่ทำมาหากินอย่างเดียว แม้มีทรัพย์เป็น แสนล้านก็จะได้พบกับความสุขที่แท้จริงเลย มีแต่ความสุขหลอก ๆ ที่มีคนมาพะเน้าพะนอ หรือเรามีวัตถุนองความต้องการของใจได้บ้าง แต่มันก็ไม่สมบูรณ์ การปฏิบัติธรรมนี้ แม้ทรัพย์ ภายนอกจะน้อย แต่ชีวิตของเราจะเต็มเปี่ยม ไม่ได้ชื่อว่าเป็นคนยากจนเลย

เหมือนขอทานคนหนึ่งในสมัยพุทธกาลเรียกว่า มหาทศตะ (สุปปพุทธกฐลฺลี) ท่านได้ฟังธรรมจากพระบรมศาสดา แล้วก็ได้รับร ุ ธรรมเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ชีวิตก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น มีความสุข มีความเบิกบาน ที่มีพระรัตนตรัยปรากฏในกลางกาย

ความรู้สึกว่า เราขาดแคลนหรือยากจนมันหมดไป เหมือน เรามีทรัพย์มากมายมหาศาลกว่าเศรษฐีคนใดในเมืองหรือใน โลก มันอึดอัดอึดใจมาก มีความเบิกบานมาก ความรู้สึกน้อย เนื้อต่ำใจ คับแค้นใจก็หมดสิ้นจากใจ ไม่มีความรู้สึกขินิดนั้น จ น กระทั่งเรื่องนี้ไปถึงท้าวสักกเทวราช หรือพระอินทร์ผู้ปกครอง

ภพดาวดิงส์ เพราะอาสนะที่เคยนุ่มนวลกลับแข็งกระด้าง ท่านก็เลยสอดส่องทิพยจักขุลงมาในเมืองมนุษย์

เมื่อทราบว่ ต้นเหตุเกิดขึ้นเพราะมหาทศตะได้พ้นจากภาวะความรู้สึกว่ายากจน แม้ขาดแคลนโลกียทรัพย์ แต่กลับมีความรู้สึกว่าร่ำรวยและรู้สึกว่ายิ่งใหญ่ เบิกบาน ก็อยากจะไปทดสอบดู ถึงกับต้องลงมาจากสวรรค์ชั้นดาวดิงส์ ทั้ง ๆ ที่ไม่อยากจะลงมา เพราะในเมืองมนุษย์เป็นสถานที่ที่ไม่เป็นที่บันเทิงของชาวสวรรค์ชั้นดาวดิงส์ เพราะกลิ่นกายของมนุษย์มันเหม็นเหมือนเอาสุนัขเ็นมาผูกคอ แต่ก็สามารถดึงดูดให้พระอินทร์ผู้ปกครองเทวดาทั้งหลายลงมาเพื่อทดสอบดู

มาเห็นหน้าตามหาทศตะดูเบิกบาน ดูไม่ออกเลยว่าเป็นขอทาน หรือเป็นคนยากจนที่สุดในเมือง แต่ก็อยากจะทดลองดูว่า โดยปกติขอทานทั่วไปจะปรารณาทรัพย์ ถ้าให้ทรัพย์แค่ปริมาณมากกว่าที่ขอทานเคยได้รับ ก็จะสร้างความเบิกบานใจแก่ขอทานเป็นอย่างยิ่ง แต่วันนี้จะทดลองให้ทรัพย์มากกว่านั้น จึงได้กล่าวกับมหาทศตะผู้ได้บรรลุพระธรรมกายภายใน เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเองว่า “ขอเพียงท่านมหาทศตะกล่าวว่า พระรัตนตรัยไม่มีจริงและไม่ดีจริง อยากจะได้ทรัพย์อะไร เราจะหามาให้”

มหาทุคตะถามกลับไปว่า “ท่านเป็นใคร ทำไมถึงมาพูดอย่างนี้กับเราผู้เข้าถึงพระรัตนตรัย ใจเราไม่ได้ง่อนแง่นคลอนแคลนในพระรัตนตรัยเลย เพราะเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัย เราหายสงสัยแล้วในการที่ว่า พระรัตนตรัยมีจริงหรือ ดิฉันใหม่ เพราะเราเป็นตัวพระรัตนตรัยเอง รู้ว่ามีจริง แล้วก็ดีจริง ๆ”

พระอินทร์เห็นว่าหลบไม่พ้น จึงบอกว่า “เราคือท้าวสักกเทวราช”

มหาทุคตะกล่าวว่า “ท่านก็เป็นถึงพระราชาแห่งเทวดา ก็รู้อยู่ ทำไมมาถามอย่างนี้ให้ออกไปไกล ๆ” ในที่สุดพระอินทร์ก็เสด็จกลับดาวดึงส์ไปด้วยความปริ่มปีติ เพราะว่าได้รับคำตอบจากผู้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ยืนยันอย่างองอาจ มีปีติและก็เบิกบาน

ความพร้อมไม่มีในโลก

การเข้าถึงพระรัตนตรัยนี้เป็นกรณียกิจ เป็นงานที่แท้จริงของเราที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เมื่อชีวิตเราจำเป็นจะต้องดำรงอยู่ด้วยปัจจัย ๔ ซึ่งจะต้องได้มาจากการทำมาหากิน เราก็อย่ามัวไปทำมาหากินอย่างเดียว ควรทำทั้งสองภารกิจกับจิตใจให้ควบคู่กันไป ชีวิตจึงจะสมบูรณ์

ถ้าหากเราจะรอคอยให้ชีวิตมีความพร้อม
จะต้องรวญก่อน ต้องว่างก่อน ต้องปลดกังวล
เสียก่อนแล้วค่อยทำ บางทีความตายก็มาพราก
เราไปเสียก่อน เราไม่มีโอกาสจะอยู่ถึงวันที่เรา
พร้อม แล้วความพร้อมอย่างนั้นมันเป็นความ
ฟุ้งฝัน บางคนก็ได้มาจริง บางคนก็ไม่ได้ แต่ส่วน
ใหญ่แล้วก็จะไม่ได้อย่างที่ตัวหวังเอาไว้ เพราะ
ฉะนั้นเราจะต้องพร้อมเสมอในการที่จะทำสอง
อย่างควบคู่กันไป

วันใดที่เราได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว วันนั้นจะเป็นวัน
มหาปิติ จะมีความสุขที่ยิ่งใหญ่ และการเปลี่ยนแปลงชีวิตของ
เราไปสู่ภาวะของผู้รู้ บัณฑิต นักปราชญ์ ที่จะดำเนินชีวิตได้
อย่างถูกต้อง เป็นแสงสว่างให้กับทุก ๆ คนที่เข้าใกล้

ดังนั้นให้ลูกทุกคนตั้งใจปฏิบัติธรรมทุกวันเลย อย่าไปคำนึง
ถึงเรื่องดิน อากาศ ฟ้า ความพร้อม ความปลดปล่อยจาก
เครื่องพันธนาการของชีวิต หรือจะไปคอยตอนแก่อะไรอย่างนี้

การทำสมาธิตอนแก่มันสู้ทำตอนมีเรี่ยวมีแรงไม่ได้ เพราะ
มนุษย์มีข้อจำกัด ตอนเราสูงอายุ เรามีความพร้อมเรื่องทรัพย์
เป็นอิสระทางการเงิน แต่ว่าไม่เป็นอิสระจากโรคภัยไข้เจ็บ และ

ความอ่อนแอของร่างกาย เพราะสังขารมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา

การปฏิบัติธรรมก็ต้องอาศัยความแข็งแรงของร่างกายด้วย ถ้าร่างกายไม่มีความพร้อมจะปฏิบัติธรรมให้ดีเยี่ยม นั้น ไม่ใช่ จะ มี ผู้ เฒ่า บาง ท่าน ที่ นั้น ที่ สิ้น หวัง จาก การ ปฏิบัติ ธรรม ใน บั้น ปลาย ของ ชีวิต แต่ ส่วน ใหญ่ แล้ว ก็ จะ ไม่ ประสบ ความสำเร็จ เพราะ ข้อ จำกัด ของ มนุษย์ ที่ สังขาร มีความ เสื่อม ไป เป็น ธรรมดา

ดีที่สุดคือในวัยที่เราแข็งแรงอยู่ แม้จะยังไม่เป็นอิสระทางการเงิน หรือ ความปรารถนาของเราก็ตาม แต่ความแข็งแรงนี้เป็นลาภอันประเสริฐสำหรับชีวิตของผู้รู้ เมื่อทราบว่าเกิดมาเพื่อวัตถุประสงค์อะไร ก็จะอาศัยความแข็งแรงประกอบกรณียกิจที่เป็นงานที่แท้จริงของชีวิตในทุก ๆ ภาวชาติที่เกิดขึ้นเป็นมนุษย์คือการปฏิบัติธรรม ฝึกใจของเราให้หยุดนิ่ง

เราไม่ได้ แล้วใครจะได้

ลูกทุกคนเป็นผู้มีบุญ ได้มาถึงจุดที่เรามีความพร้อมที่จะปฏิบัติธรรม

เรามีบุญ ที่รู้ว่าพระรัตนตรัยมีอยู่ในตัวของเราจริง ๆ เป็นของดีจริง เราสามารถเข้าถึงได้ด้วยความเพียร และการทำกุศลหลักวิชา

ลูกมีบุญ ที่รู้ว่าเราจะเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพื่อที่จะเข้าไปถึงพระรัตนตรัยในตัว

มีบุญ ที่รู้ในฮาว (know-how) **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** ความรู้วิธีการว่า ทำอย่างไรจึงจะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว

มีบุญทุกอย่าง แม้ติดขัดปัญหาอะไรก็ยังมีครูบาอาจารย์คอยเป็นกัลยาณมิตรให้ คอยตอบคำถามที่เป็นข้อสงสัยในการปฏิบัติธรรมของเรา

ในยามที่เราท้อใจที่ปฏิบัติธรรมไม่ได้ผลทันตาเห็น ก็ยังมีกัลยาณมิตรคอยปลุกประโลมใจ ให้กำลังใจที่จะให้เรามีความเพียรในการปฏิบัติต่อ

เรามีเพื่อนสหธรรมิกเป็นจำนวนมาก ที่มีใจแน่วแน่อยากจะเข้าถึงธรรมะในตัว มีหลายท่านที่มีประสบการณ์ภายในเป็นเครื่องยืนยันว่า พระรัตนตรัยนั้นมิได้อยู่ภายในตัวของมนุษย์จริง ๆ ซึ่งเพื่อนสหธรรมิกหรือพี่น้องวงธรรมะของเรานี้แหละ ก็จะเป็นกำลังใจให้กับเรา

เพราะฉะนั้น ลูกทุกคน จะพูดไม่ได้ หรือไม่ควรแม้แต่จะคิดว่า เรามีบุญน้อย มีวาสนาน้อย คงจะปฏิบัติเข้าถึงได้ยาก เราไม่ควรจะคิดอย่างนี้เลย

ถ้าบุญน้อยเราจะไม่ได้ยินได้ฟังหรือมาอยู่ในหมู่คณะที่เขาปฏิบัติธรรมจนมีประสบการณ์ภายในเป็นเครื่องยืนยันว่าสิ่งดี ๆ นี่มีอยู่จริง ๆ ในตัวของเรา แล้วพี่น้องวงธรรมะของเรานั้นไม่ใช่ว่ามาจากครอบครัวของชาวพุทธอย่างเดียว ที่มาจากครอบครัวที่ไม่ใช่ชาวพุทธก็มี ที่เป็นกลาง ๆ ไม่มีศาสนาก็มี แล้วก็ลงมือปฏิบัติอย่างที่ลูกทุกคนปฏิบัตินี้แหละ แล้วก็เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว

ความเชื่อแม้แตกต่างกันภายนอก จากการได้ยิน ได้ฟัง ได้รับการอบรมสั่งสอนมา ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว เพราะสังขารก็คือสังขาร ความจริงก็คือความจริง ความเชื่อก็คือความเชื่อ

นี่ก็เป็นเครื่องยืนยันว่า ลูกทุกคนมีบุญเพียงพอที่จะเข้าถึงถ้ามีความเพียรและทำให้ถูกหลักวิชาให้มีสติ สบาย สม่่าเสมอหมั่นสังเกต แล้วก็สมัครใจที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้มีเพียงอย่างนี้แค่นี้เท่านั้น ลูกทุกคนก็ต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน

เลิกคิดได้แล้วว่า เรามีบุญน้อย วาสนา
น้อย หรือว่ามรรคผลนิพพาน หรือการบรรลุ

ธรรมากิสมัยนั้นมันหมดสมัยไปแล้ว นั่นมันคำกล่าวของคนเกียจคร้านที่ไม่มีความเพียร หรือผู้ที่อยู่ในวงเหล้าขี้เมาต่าง ๆ หรือผู้ที่ผลิตเพลินในโลก ไม่มีความรู้จริง ก็พูดคุยกันไปอย่างนั้น แต่ธรรมากิสมัย หรือมรรคผลนิพพาน หรือพระรัตนตรัยในตัว ไม่ได้เป็นอย่างนั้น สิ่งนี้ยังมีอยู่ รอคอยการเข้าถึงเท่านั้น เพราะฉะนั้นความเพียรและการปฏิบัติอย่างถูกหลักวิชาจึงจะทำให้สมปรารถนาได้

ถ้าลูกหยุดใจได้ จนกระทั่งเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว จนหายสงสัยแล้วว่า มีจริงและดีจริง อย่างนี้จะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ในโลก จะอยู่ในป่า ป่านั้นก็ร่มรื่น จะอยู่ในภูเขา ภูเขานั้นก็ร่มรื่น จะอยู่ในถ้ำ ถ้ำนั้นก็ร่มรื่น ถ้าถูกเขาไปปล่อยที่เกาะ เกาะนั้นก็ร่มรื่น อยู่บนเรือเดินสมุทร เรือนั้นก็ร่มรื่น จะอยู่บ้านไหน บ้านนั้นก็ร่มรื่น จะไปสู่ตระกูลอื่น ตระกูลอื่นก็รุ่งเรือง

เพราะฉะนั้น การเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวจึงเป็นหลักของชีวิต ฝึกกันให้ได้ ทำกันให้สม่ำเสมอ สมควรใจที่จะเข้าถึง มีสติคู่กับสบาย สม่ำเสมอ และก็หมั่นสังเกต ทำอย่างนี้ แค่นี้

เท่านั้น ลูกก็จะสมปรารถนาอย่างแน่นอน สัมครใจ สติ สบาย
สม่ำเสมอ สังเกต ก็จะสมปรารถนา

พระเทพญาณมหามุนี

